

Rosetta Ferrer

No va caler que em digués res, duia la seva història escrita al rostre. La vaig poder llegir a les fileres taquigràfiques que tenia gravades al front, a les petjades cuneïformes que li envoltaven els ulls i als caràcters japonesos que li baixaven de les comissures fins a la barbeta i, encara que no vaig saber-li entendre els nusos dels cabells, juraria que també maldaven perquè algú els veiés.

Vaig llegir-li la sort al braille de taques que li vestien les mans i als caràcters devanagari que li penjaven dels braços quan els aixecava per abastar la vida, o la mort, o a mi. Vaig voler-li desxifrar l'iris dels ulls, però va deixar caure una llàgrima i després les parpelles. M'hauria agradat analitzar aquella gota; mirar de trobar-hi el text que em faltava per arrodonir-ho tot i saber-li donar consol. La gota se'm va escapar i ella també. Al llit d'hospital on un moment abans hi havia hagut una persona, ara hi havia una gran llosa vestida tota amb caràcters muts; uns caràcters que, de sobte, em semblaven inabastables i, al racó del meu cervell on havia guardat aquella seva història, hi va quedar només un record vague i impotent.

Sense fer soroll, el llit amb la llosa va desfilat empès per unes mans joves i un de semblant el va substituir. L'ocupant del nou llit tenia unes altres fileres al front, unes petjades diferents als ulls i els caràcters una mica canviats, però vaig tenir la certesa que la vida que s'hi explicava acabaria com l'anterior. Vaig saber que no l'aconseguiria llegir sencera i l'oblidaria, que se l'endurien i reemplaçarien.

Llavors em vaig mirar les mans, tacades; em vaig dur el tou dels dits al rostre, solcat de formes incomprensibles, i vaig deixar caure una llàgrima, impotent.

Max Enreia